

היליון מס' 1775 * כ" בטבת תשס"ב * 4 בינואר 2002
(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

שנה טובה, שנת 2002

הי ציוניוני הדרך
רשת ביטחון סיבים חורים היטלים
מיסים פנסיונרים חיילים
סיב אופטי מים כבלים
וועד עובדים עוני חיסכון ארגנטינה קליטה
רשת משולב פעם קיבוץ
עזיבות חברים עשירים 11 בספטמבר עניים תקנון חוברת
גיל עבודה צוותים זכויות חברים תושבים תאומים
כסף שלום וביטחון אין מים יש פנסיה
מפעל כסף משכורת
צוות דמוגרפי תאומים
הקצאת דירות קו העוני גיל מנהלים
סטודנטים דפי מידע חובות הכנסה
החוברת היטלים רצח שר מדינה בנקים ביטוח לאומי נכים
תקציב חורים ברשת אפליה כשרות מסיבות
תלוש פאב אירופה שקיפות בנים כנרת
הקצאת דירות קנס זכאות מים
אין פנסיה וועדת ביקורת כסף יורו
סדר עולמי חדש
סדר עולמי חדש

דבר המערכת

מוסר השכל על כדים שבורים

לנושא כדים אחד בהודו היו שני כדים גדולים, כל אחד תלה בקצה אחר של האסל, שהוא נשא על כתפיו ועורפו.
באחד מן הכדים היה סדק. בזמן שהשני היה מושלם ותמיד הביא תכולה מלאה של מים בסוף המסע הארוך מן הנחל אל הבית.
הכד הסדוק היה מגיע תמיד חצי מלא.

כך היו פני הדברים. במשך כשנתיים ימים, יום יום, היה נושא המים מביא הביתה לאדונו כד וחצי של מים מן הנחל.
הכד המושלם היה מאוד גאה בהישגיו, אבל הכד הסדוק היה מאוד מתוסכל מחוסר השלימות שבו, ומהיכולת שלו לבצע רק מחצית ממה שכד מושלם יכול לעשות.
אחרי שנתיים ימים מה שנראה היה לעין ככשלו מר, הכד הסדוק פנה יום אחד אל

נושא המים ליד הנחל: "אני בוש בעצמי, ואני רוצה להתנצל בפניך. מסוגל הייתי להביא הביתה רק מחצית המשא שלי, משום שהסדק הזה שבצידי, גורם למים לנזול כל הדרך, חזרה אל ביתך. בגלל הפגמים שבי אתה צריך לעשות את כל העבודה הזאת, ולא מקבל את מלוא התמורה עבור מאמצך". טען הכד.

נושא המים הרגיש צער וחמלה כלפי הכד הזקן הסדוק וברגש זה הוא ענה: "בדרך חזרה אל בית האדון אני רוצה שתשים לב לפרחים היפהפיים שלאורך השביל". ואמנם כאשר טיפסו במעלה הגבעה, ראה הכד הסדוק איך השמש מחממת את פרחי הבר היפים שלצד השביל. והמראה חימם את ליבו במעט. בסוף מסלול ההליכה הכד עדיין הרגיש רע, הרגשתו הרעה טרם חלפה - כי שוב איבד את מחצית מכמות המים שהיו בתוכו. וכך שוב התנצל בפני נושא המים על כשלונו. אמר נושא המים לכד הסדוק: "האם שמת לב שהיו פרחים רק בצד שלך של השביל? ולא בצד של הכד השני? זה בגלל שאני תמיד הכרתי את הפגם שלך, לכן גם זרעתי זרעי פרחים בצד שלך של הדרך, וכל יום כאשר חזרנו מן הנחל, אתה השקית אותם. ובמשך שנתיים אני יכולתי לקטוף את הפרחים היפים האלה לקשט בהם את שולחני. לו לא היית בדיוק כמו שאתה לא היה היופי הזה לפאר בו את הבית.

מוסר השכל: לכל אחד מאיתנו יש את הפגמים הייחודיים שלו, אנחנו כולנו כדים סדוקים. אבל אלה הם הסדקים והפגמים אשר לכולנו, שעושים את חיינו ביחד כל כך מעניינים, וכדאיים.

אנחנו פשוט צריך לקבל כל אדם כמו שהוא, ולחפש את הטוב שבו. יש הרבה טוב שם בעולם, יש הרבה טוב בך! תודה לכל חברי הסדוקים הפגומים,

או לפי שפת המקור - Thank you all my crack pot friends

שושנה שרקי

ימי הולדת

6/1	שני שובל אורב נבו (נכד מרקוסון)
7/1	אלה פינק שחר גדליזון יואל גליק (נכד) נעה זיו (נכדה פרנק)
8/1	תמי פוטש ירדן גלעדי נילי בן צבי
9/1	אורי שובל
10/1	גרשי אפשטיין הדס סינה (נכד) אריאל משה קולט (נכד) עליה פרלסון (נכדה)
11/1	גב' לורה ינטיס אסטל חצור

לי איסטון (נכד)
שוני סיון בן נתן (נכדה)

12/1 הרי סמית

פרורים מהשולחן

אז כן, סוף סוף זה הגיע - שנת 2002.
אז ביום שני בערב החגיגות נערכו ברוב פאר. בחדר האוכל - המסיבה של החברים
היתה צנועה אך נחמדה. תודה לאולגה, שר וכל מי שעזר.

עברתי ליד הנעורים, ושם נראה היה כאילו הם נהנים מאד.
גם הנעורון חגג בפאב וההדים אומרים שגם שם היה טוב.

אז HAPPY NEW YEAR לכולם!

מי שנכח במסיבה - יכול היה לראות את כל הבנים המבקרים - גדעון לוי, עדי
סימונס ואשתו, מרטי שטרובל ואשתו ודוד לבית תלם-פוטש. ברוכים הבאים לכולם.
תמיד טוב לראות אתכם.

אסתר - האחות - עזבה אותנו לאחר כשנה וחצי של עבודה, ועשתה הסבת מקצוע.
אסתר עובדת עכשיו במרכזית של קיבוצה - גדות, ואנו מאחלים לה הצלחה וכל
טוב. בינתיים, מחפשים אח/ות נוספים שיבואו לעבוד במקומה. מקווים שימצא
מישהו בהקדם כדי שטוטסי לא תשאר לבדה. מהמרפאה מבקשים את עזרת הציבור
בהרבה סבלנות והבנה.

החלמה מהירה לכל החולים.

נסיעה טובה לכל הנוסעים.

ברוכים השבים לכל השבים.

שבת שלום ומבורך, **אבלין**

לוח מודעות

טוב להיות בבית.

מזה מספר שנים שאני שולחת - בשם כולנו כאן בבית: לחולים מאושפדים בבית
החולים ברכות החלמה, ושמחים להם כאן בבית.
החולים מאוד שמחים לשמוע מ"משפחת הקיבוץ".
השבוע חזרו הביתה מביה"ח שניים מחברינו - עם הגליה ששלחתי בידם.
כיף שמראים התחשבות וכיף שמקבלים תודה.

תהיו בריאים.

שלכם, **נטע.**

צוות הגברה כפר הנשיא

בשעה טובה יש מערכת הגברה חדשה ומשוכללת לקיבוצנו, הכוללת:
 מיקסר 12 ערוצים חדש
 מגבר 1500V חדש
 אקוולייזר סטריאו חדש
 מכשיר אפקטים משוכלל חדש
 מכשיר D.V.D חדש
 3 מיקרופונים חדשים רגילים
 3 מיקרופוני שטח חדש ועוד 6 ישנים
 וכמובן צוות הגברה טוב ומוצלח.
 ביום שישי האחרון מי שבא לפאב יכול היה לשמוע את המערכת בפעולה, ומי שלא -
 מוזמן ביום חמישי לסרט באולם עם D.V.D ו"ברקו" על מסך גדול, בשעה 20:00.
 מי בצוות:
 אחראי הגברה: אילן מדינה
 אחראי צוות: **אלון בוסקילה**
 צוות: **ניב ודור מעין**
 וחדש בצוות: **עמית כץ**
 בהמשך נוציא רשימה של כל המכשירים שאותם אפשר להזמין, והתשלום עבורם.
 שעת עבודה לצוות ההגברה היא 16 ש"ח לתקציב רשיון-פולין.
 בשעה טובה לכולנו, הצוות.

לכל התורמים הנדיבים!

אנו מחפשים עדיין
 מחשבים, ספות, שטיחים, ותמונות,
 כדי לרהט את מועדון הנעורים החדש שלנו.
 להתקשר לאילן טל. 4014
 או לנערים עצמם.
 בתודה מראש
 הנעורים.

לילות שבת במועדון

אחרי הפסקת חנוכה - אנו מחדשים את הרצאות ליל שבת,
 פעם-פעמיים בחודש.
 ביום ו' הבא 11.1.02
 איתן גדליזון פותח את העונה בשיחה מעניינת,
 שעליה נפרסם פרטים בהמשך.
 כולם מוזמנים!

להתראות, **אלזה**

נסיעה טובה!

למרים מעין דרך צליחה
 הצלחה בכל התכנים והתכניות שתכננת לך
 בתקווה שתחזרי אלינו כשתרגישי געגועים.
 מכל בית כפר הנשיא. שהיה לך בית רחוק וקרוב תמיד.
 - ונשמור לך על חלומי שלך עד שתחזרי.

משהו חיובי, לשם שינוי....

יש שעושים את הדברים בצנעה ובצניעות, רחוק מאורות הבמה. אחת כזאת היא חנה מסר. זה שנים שהיא מטפלת בחולי סרטן! זה אינו טיפול רפואי, (חנה אינה אחות), אלא עזרה מעשית וסיעודית, ותמיכה נפשית. אין לה רכב צמוד וגם אין לה הסעות. חנה נוסעת בתחבורה ציבורית או בטרמפים, הלך ושוב. לא פעם ראיתי אותה יוצאת מהמשק, כשהיא לבושה בחצאית ארוכה עד לקרסוליים, חולצה ארוכת שרוול וכובע של דוסית למהדרין. "חנה, חזרת בתשובה?" "לא, לא, אני מטפלת גם במשפחות דתיות וחרדיות, וצריך לכבד את רגשותיהם. מיותר לציין שהכל נעשה בהתנדבות, וללא תמורה כספית. התמורה היחידה היא הסיפוק שתרמתי למישהו" אומרת חנה.

שאלה: "חנה, איך בכלל הגעת לזה?"

חנה: "זה סיפור ארוך. אני הייתי אחרי מחלה קשה וארוכה ובמצב פיזי ונפשי ירוד. ידעתי שלא אחזור לחינוך, וגם לא לכל עבודה פיזית אחרת, ולמעשה הייתי ב loose end. במקרה נודע לי שמחפשים מתנדבים לעבודה ב'הוספיס' בחיפה. הלכתי לראיון וכך התחלתי, יום אחד בשבוע". "כעבור זמן, רציתי להרחיב את פעילותי, ודווקא באזור שלנו יש 'הוספיס' בקריית-שמונה, וצוות מגובש שמטפל בחולים בסביבה בינתיים אין כאן 'הוספיס' ממש, כלומר בניין ששם מטפלים, אלא, מתנדבים מבקרים בבתיים הפרטיים, והדאגה היא לא רק לחולים, אלא למשפחה כולה".

שאלה: "איזו הכשרה קיבלת?"

חנה: "קודם בחיפה, הדריכה אותי עובדת סוציאלית, ובמשך הזמן השתתפתי בקורס בתל-חי בהדרכתה של פסיכולוגית. יש גם ישיבות צוות קבועות, ותמיד אפשר לפנות לאנשי מקצוע, ולהתייעץ איתם. אולי הדבר החשוב ביותר שלמדתי, זה להקשיב, - לחולה ולמשפחה. כמובן שאנו חייבים לדווח אחרי הביקורים, בעיקר לצוות הרפואי. צריך לציין שאנו לא נותנים טיפול רפואי, זה בידיים הבלעדיות של הרופאים והאחיות המקצועיים. התפקיד שלנו הוא התמיכה הנפשית והרוחנית שאנו יכולים לתת גם לחולה וגם, לא פחות חשוב, למשפחה".

שאלה: "תמיכה רוחנית?"

חנה: "כן, יש בזה הרבה מהאמונה. חוץ מזה, אם יכולים להישאר עם החולה לכמה שעות, ולתת למשפחה לצאת קצת, להתאוויר, או לקניות, או לבלות, נרקמים יחסים מאד מיוחדים בינינו וכל המשפחה, - יחסי אימון הדדיים".

שאלה: "יש לך אולי מקרה מיוחד שאת יכולה לספר עליו?"

חנה: "קודם כל, כל המידע הוא בסודיות מוחלטת, אין מספרים. היו מקרים שהיה נתק בין החולה וחלק מהמשפחה, ובעקבות המחלה היתה התייחסות אחרת ונפתחו הלבבות, שהקל מאד על כל המצב".

שאלה: "העבודה הזאת בודאי לא קלה, ודורשת חוסן נפשי מכל המתנדבים?"

חנה: "נכון, גם אנחנו מקבלים תמיכה נפשית ועזרה".

שאלה: "ומה באזור הקרוב שלנו, למשל בצפת?"

חנה: "בצפת יש מרפאה אונקולוגית לאשפוז יום (טיפולים). יש שם צוות שפועל מצויין. הרופא הראשי הוא דר' דרורי, העוזר שלו מוסלמי, האחות הראשית צ'רקסית, ועוד אחיות יהודיות. דוגמה קלסית שאפשר גם ככה. אני גם בקשר עם האגודה למלחמה בסרטן. לפעמים צריך לתת אינפורמציה לחולים ולמשפחות שרוצים לדעת לאן לפנות. ככה יש לי הרבה טלפונים, וגם חשוב להמשיך לשמור על קשר עם המשפחות." "את ציינת בתחילת הראיון שהכל בהתנדבות ובלי תמורה כספית." "בכל זאת הוזמנתי לפני שנה לכנס מתנדבים במונטריאל בקנדה. הכל, כלל טיסה, על חשבון האגודה." "ולסיכום, נפתח לי עולם חדש וסיפוקו בחיים".

ראיינה והביאה לדפוס: **יעל נמנוב**

שלום חברי כפר הנשיא

אני כותב בשם "הבונים-דרור" והסוכנות היהודית כדי להודות על אירוח קבוצת "שנת הכשרה הבונים-דרור".

קיבלנו משוב חיובי ביותר מצד המשתתפים בתוכנית, לפיו הם מאד מעריכים את מאמצים לתת להם הרגשת בית. בעבודה, בכיתת האולפן, בבית המשפחות המאמנות ואפילו בחדר האוכל הם התקבלו ברצון ובחום.

היה קשה לנו למצוא קיבוץ המסוגל לארח קבוצה בגודל כזה, וגם לעשות סידורים הנחוצים לקבוצה מסוג זה. חשוב היה לנו שהקבוצה לא רק "תעשה אולפן", מפני שהחוויה הקיבוצית הינה אחת מיסודות התכנית של שנת ההכשרה (וורקשופ) של "הבונים-דרור".

הצלחה של החוויה הקיבוצית הינה בעיקר בזכות העבודה הקשה של צוות האולפן המסור וכן של שאר חברי הקיבוץ לקבל בברכה את משתתפי התוכנית אל בתיהם. אנו שמחים שבוגרי התנועה שמייעדים עצמם להנהיג את התנועה בעתיד קיבלו את הכשרתם הקיבוצית דווקא בכפר הנשיא בשל היותו קיבוץ בעל רקע תנועתי כה מובהק. אנו מקווים שהניסיון המוצלח הזה מסמן את חידוש היחסים בין "הבונים-דרור" וכפר הנשיא.

זאת תקופה קשה לצעירים בני 18 מאנגליה וארה"ב לבלות בישראל, ועם זאת זוהי תקופה חשובה. למרות כל החששות שלהם ושל הוריהם, ההחלטה הייתה לבוא לארץ ולהשתתף בתוכניתנו.

תודה לכולכם עבור התמיכה, עבור האירוח ותחושת הבית שנתתם להם בקיבוץ ובארץ. אני מקווים שגם הרגשתכם לגבי התכנית חיובית כשלנו, ושתסכימו להמשיך לארח את צעירי "שנת ההכשרה" גם בעתיד.

עלה והגשם

ג'רד מטס

רכז תוכניות ארוכות - "הבונים-דרור"

הסוכנות היהודית - מחלקת החינוך

יזכור

כ"ה בטבת תשכ"ט (1969) אסתר בנדר.
כ"ד בטבת תשמ"ה (1985) מר עמנואל אייזן.
כ"ח בטבת תשנ"ב (1992) מר דני סטיל.
כ"ח בטבת תשנ"ז (1997) גב' פני נורטון.

סיפורי ג'יון - 15

"אתה גם מלמד אנגלית?" שואל טומי. איזו שאלה!
לא הטרחתי אתכם בפרטים המשעממים של יום העבודה שלי, אבל זאת לא סיבה להסיק את המסקנה שאני חי בלוקסוס ובבטלה.
נהפוך הוא, אני עובד עד שאני צרוד. כל שבע הכיתות שאני מלמד בהם אמנם אמורות להיות באותה הרמה, כך שכולן מקבלות בערך אותו השיעור. אם הייתי צריך להכין שיעור נפרד לכל כיתה, כמו שעושים מורים אמיתיים, אינני יודע איך הייתי אוכל את זה.
בכל זאת, צריך לעשות התאמה מסוימת. תלמידי יום שני הם בעלי תואר ראשון ב"תקשורת" או "SIGNALS PROCESSING" (מה זה בכלל?). פרוש הדבר שעבורם המושג "שפה מדוברת" זר לחלוטין. הם השלימו, באי רצון, עם הצורך ללמוד אנגלית מדוברת אחרי שהסברתי להם שקיימים עדיין אנשים שמתקשרים באמצעות הקול. כיתה אחרת הם תלמידי המחלקה לחומר גבישי. כמדענים גם הם מתקשים בשימוש במילים אנלוגיות במקום סמלים מעולם הכימיה והפיסיקה. יתר על כן, הם מרגישים שלימוד אנגלית מתחת לכבודם של בעלי תורת הגביש, כמו המבחן בתיאוריה פוליטית שעליהם לעבור על מנת להתקבל ללימודי תואר שני. מעניין שלעומתם תלמידי המיקרוביולוגיה והזואולוגיה לא שותפים להתנשאות הזאת; אולי מפני שהם מתעסקים עם יצורים חיים מסוג זה או אחר, אפילו אם לא ביצורים מדברים.
יש שתי כיתות של תלמידי ספרות, ואיתם אין בעיות, גם עם הסטודנטים לכלכלה, אין בעיה כל עוד שאינם נדרשים להפעיל את הדמיון.
ואחרונה היא כיתה של עורכי-דין, אליהם אני ניגש כל שבוע בחרדה ממש. יושבים מולי ארבעים סטודנטים שפניהם לא מגלים כל סימן של הבנה או של אינטליגנציה. אני מאט את קצב הדיבור בעוד 40% ובוחר בקפדנות את המילים הפשוטות ביותר; אבל כשאני מבקש ממישהו לענות על שאלה, הוא/היא עומד/ת, נועץ (נניח שזה גבר) את העיניים בפיסת נייר שבידו, ואחרי שתיקה ממושכת ומעיקה, עונה - "סליחה." - "מה זאת אומרת? אתה לא מבין את השאלה, או אתה לא יודע מה התשובה?" - "סליחה."
פעם אחד, התפרצתי עליהם מרוב תסכול.
בהפסקה (אגב, נאלצתי להסביר לכל הסטודנטים שתקנות האוניברסיטה קובעות הפסקה באמצע שיעור בן שתיים, זה לא שאני רוצה סיגריה) - כאמור, בהפסקה הם התקהלו סביבי כדי להתנצל. "אנחנו סליחה מאד שעשינו אותך כל כך לא נעים," אמר אחד התלמידים. ההסבר לא איחר לבוא. כמעט כולם עבדו במשרדי עורכי-דין במשך שנתיים-שלוש לפני החזרה ללימודים לתואר שני, זאת אומרת, הם גמרו את התואר הראשון שנתיים-שלוש לפני כל שאר הסטודנטים כאן.

דווקא בפרק הזמן הקצר הזה מגיעה סין הנפתחת מחדש לעולם, להכרה בחשיבותה של השפה האנגלית. על כן, בניגוד לשאר הסטודנטים, הם לעולם לא קיבלו הוראה באנגלית מדוברת. בקריאה ובכתיבה הם לא פחות טובים מהכיתות האחרות, אבל אנגלית מדוברת היא שפה לגמרי זרה בשבילם. עכשיו אנחנו מסתדרים טוב יותר.

ג'ורג' נאי

**מי יתן ושנת 2002 תביא ברכות שפע של טוב
על כולנו ולכל אשר לנו.
הצלחה ואושר וחברות טובה לכולנו.
בריאות שלימה לכל החולים והדווים!
גשמי ברכה על האדמה הטובה
יום של כסף לשלם את החובות
ולהרים את המקום הזה שלנו לתפארת.
כל הדורות.**

**לאלה שחשבו לעזוב ומצאו שוב את מקומם כאן איתנו.
אנחנו שמחים שאתם נשארים.**

מאמר של קולין (תשובה לדודיק פוקס, שלא נשלח בגליון קודם)

פרשנות כלכלית

קולין פרימוסט

תגובה למאמרו של דודיק פוקס "ללא חלום ללא חזון" מלפני שבוע

"עליהם" על מפעל הבונים
נראה לי שה"עליהם" על המפעל חריף מדי ומוגזם. מאמרו של דודיק מהווה דוגמא טובה לכך.
לפני שנה מפעל "הבונים" הרוויח כ-3 מיליון \$. המפעל בפני עצמו אינו מפסיד, אלא אינו מסוגל להעביר לקיבוצ סכום שנתי כפי שהורגלנו בעבר, כדי להשתתף בתשלומים לבנקים לפי הסדר הקיבוצים (כ-3 מיליון \$ בשנה, הסדר שנתי שנקבע בזמנו על סמך הרווחים הצפויים מהמפעל, בעיקר, ומהענפים האחרים).

דודיק אינו צודק בקביעתו שאצלנו "עולם כמנהגו נוהג". כתוצאה מהירידה ברווח, הקיבוצ צמצם תקציבים במיליון \$, הקטין הוצאות ניהול וכלליות ב-400,000 \$, ובמפעל צמצמו ברמת השכר של הבכירים עד 20% וב-4% לשאר העובדים. יושב ראש מועצת המנהלים מתחלף בתחילת פברואר, והסכים לכהן 3 חודשים נוספים כדי לקטור מהמניין על מנת לעזור למפעל בתקופה הקשה.

עתיד המפעל

מועצת המנהלים החליטה לבחון מחדש את התוכנית האסטרטגית שנקבעה לפני 4 שנים, ביקש לקבל גרסה מתוקנת, שתבחן את האפשרויות לעלות את הכנסות המפעל 100 - מיליון * עד שנת 2005. . הגרסה הראשונה תובא לדיון עוד השבוע.

כפר הנשיא וההי-טק

לא ברור לי למה בדיוק התכוון דודיק, כאשר שאל מדוע כפר הנשיא לא נהנה מהימים הטובים של הגאות בהי-טק? כיצד יכולנו ליהנות אם כלל לא היינו בתחום הזה (פרט לברזים הנקיים של הבונים, שנמכרו ל Intel ואחרים, אך מאז המפולת לא הוזמנו עוד). הסברתי שתעשיית ההי-טק היוותה את הקטר שסחב את הכלכלה הגלובאלית כלפי מעלה, וכשזו נעצרה, כל הכלכלה נעצרה יחד עמה. דודיק ציין בצדק, שבתרבות העסקים האמריקאית ישנה דרישה לשלוח הביתה מנהל שרמת הרווח במפעל שלו מורה על ירידה. נוהג זה אינו מקובל כל כך באירופה ולא בישראל. (כאן מכירים די טוב את רמת המנכ"ל, ומניחים שלא כל כך כדאי לפטר מנכ"ל מוכשר רק על סמך תוצאות הפירמה, כאשר לעיתים התוצאות אינם בשליטתו).

אבל גם בארה"ב של שנת 2001 תהיה בעיה, מכיוון שרוב רובם של העסקים והתעשייה נעצרו ורווחיהם פחתו באופן דרמטי. כבר בדברי ההסבר שלי במועדון הבאתי דוגמא מאלפת מחברת Enron (בתחום האנרגיה ולא ההי-טק). החברה מכרה בשנה הקודמת \$100,000,000,000 (אין זו טעות בכתיבה היות ומדובר במכירות של 100 מיליארד דולר בשנה) ובסוף השנה נמצאת בפשיטת רגל. להלן רשימה חלקית של חברות שעל פי שיטתו של דודיק כדאי היה להחליף את הנהלתם: בל"ל, בנק הפועלים, בנק דיסקונט, כל חברות הביטוח, McDonalds, British Airways, American Airlines, פרטנר, פלא-פון (סלקום כן בסדר), כור, כל"ל, גד זאבי, כמעט כל התעשייה הקיבוצית, חברת החשמל, Ford, General Motors, Mitsubishi, B.M.W., Mercedes O זוהי רשימה חלקית מאוד מזיכרונותי הלא כל כך טוב ואינה כוללת אף חברת הי-טק.

מה הלאה?

אנו מצויים עדיין במצב של ערפול קרב. מתי תבוא ההתאוששות בשווקים ומתי זה ישפיע עלינו? ברור שאין לנו מקום ברשימה הנ"ל, אבל אותם גורמים שקיצו ברווחיהם של הענקים, קיצו גם ברווחים שלנו. ההאטה במסחר הובילה לצמצום בהשקעות ובהוצאות התחזוקה, וכך קונים פחות בריזים והמחירים בירידה. צו השעה במצב כזה הוא לשרוד עד עבור זעם, לצמצם בהוצאות עד למינימום, לשמור על הקופה המדולדלת ולחפש כל פינה וכל נישא בה ניתן למכור את מוצרינו.

תוכנית כזאת כבר מופעלת מזה שנה - שנתיים, והיא קשה מאוד ולפי תיאורו של דודיק "עד שהייוש אחזני ובהינף יד עברתי לערוץ אחר". אשרי האדם שיכול פשוט לעבור לערוץ אחר ולצער ולצער שותפי בהנהלת הקיבוץ, עלינו להתמודד במיטב יכולתנו בערוץ הכלכלי הקיים ובלי להיכנע לייאוש.

"**Digi Divrei**" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!